

— agga se wanna pibel, se on minno warra olnud, se olgo nüüd ka sinno warra. Sesamma on monda aastat minno seltsimees — kallis ja hea seltsimees — olnud: se on mulle üttelnud, kui sure nuhtlusse wäärt, kui willets loom ma ollen; agga sesamma on ka mulle sesuggust Onnisteggiat näitnud, kui minno willetsa hingele tarwis olli. — Ma ollen seält seest öppinud arro sama, et „se Jummalalal, kes mailma patto ärrakannab“, (Joan. 1, 29.) et se selgest armust, ilma et meie sedda wäärt ehk teninud ollesime, wäggew on keiki pattusid ärrapeästma, neid, kes uskus kurja põlgwad ja temma pole pöördwad. — Sellesinnatse ramato sannad on mulle olnud kindel tuggi tännapawani, nüüd ma kül warsi surren, agga need kallid tootusfed andwad mulle rahho ja rõmo. — Ma tunnen, et ma suur pattune ollen; ma tean, et ma kässo needmisse al ollen: agga „ma tean ka, kelle sisse ma ollen usknud“, (2 Tim. 1, 12.) ja selle pattuste söbra Jesusse peäle toetades lähjän ma rõmoga sur-

ma kätte, sest et ta mind selle jure kutsub, „sedda ma mitte polle näinud, ja süski armastan.“ (1 Petr. 1, 8.)

Monne tunni pärrast surri ta ses rahhus ja lotusfes, mis meie Onnisteggia neile annab, kes temma sisse uskwad.

Kül olli Maria emma surma pärrast halle meel, ja leinas kaua aega — agga kui suurta kahjo olli, sedda ta ei sanud essite arrogi. Emma olli iggapiddi hoolt kannud teddawiisi pärrast kaswatada ja keige kurja eest püüdnuud hoida. Pärrast emma surma jäi ta issa holeks. Agga issa olli alles tenistusfes, ei teädnuud sureste, kuidas tütre ello nüüd läks. Kui emma alles ellas, piddi Maria iggapääw emmale piiblist ette luggema. Agga se olli Mariale ikka wastomeelt olnud, ja sepärrast jäi se kallis ramat pärrast emma surma üsna ligutamatta, ja witis kallist aega argipäiwil ja ka pühhapäiwil laisklemisfes ja weddelemisfes.

Monni aeg pärrast sedda piddi Maria issa sötta minnema, keik naesterahwas piddi